

[Erik Eriksen.]

Parti og os andre stillede Statsministeren det Spørgsmaal, om Venstre og de Konservervative vilde nægte kommunistiske Rigsdagsmænd og andre deres lovlige Ret. Ja eller Nej, sagde Ministeren, og dette Ja eller Nej er jo næsten det eneste Ord, der minder om Socialdemokratiet i gamle Dage. Jeg skal ogsaa følge Reglen fra dengang med at svare, ikke ja, men nej. Naturligvis vil vi ikke nægte Kommunisterne deres lovlige Ret, det kunde ikke falde os ind. Derimod vil jeg spørge Statsministeren, naar han nu kommer med saadanne polemiske Bemærkninger: Har Statsministeren da ikke haft visse Planer i Retning af at hindre Kommunisterne i at gøre deres Indflydelse gældende? Hvad var det, der laa til Grund for Planen om 17 Mands Udvalg? Hvad var det, der gik forud? Har det ikke været dette, at man vilde søge at holde det kommunistiske Partis Indflydelse ude?

Maa jeg sige med Hensyn til de øvrige Ting, Ministeren var inde paa, nemlig Mærkeordningen i Forbindelse med Kødets, at jeg er ikke helt saa sikker paa, at Undladelsen af at gennemføre en Mærkeordning skyldes Ministerens Bevidsthed om, at han, naar han kom her til Rigsdagen, saa ikke kunde faa den gennemført. Jeg ved i hvert Fald, jeg sagde til Ministeren, at jeg havde megen Sympati for en Mærkerationering, og derfor vilde jeg henstille til Ministeren, at han kom her til Rigsdagen med sine Argumenter og prøvede paa, om han kunde overbevise os. Jeg har meget mere Indtryk af, at Ministeren ved at tale med sine ældre Kolleger inden for Regeringen har faaet at vide noget i Retning af, at dette med at lave en Mærkekredit sammen med en Ordning med Hjemmeslagtning var det meget klogere at holde sig fra. Jeg ved det ikke, men jeg vil antage, det maa være noget i den Retning.

Med Hensyn til Kartoffelsituationen sagde Ministeren, at det, der her var sket, var noget bevidst fra Regeringens Side, og det hang sammen med, at Producenterne var kommet med forkerte Opgivelser, og saa dette, at man ikke havde regnet med den milde Vinter. Det skal alt sammen nok være rigtigt, men det er ogsaa et Bevis paa, hvor vanskeligt det er, naar man ad Planøkonomiens Veje vil lægge alt til Rette.

Jeg kan imidlertid ikke lade være med at sige, at er dette helt bevidst fra Regeringens Side, saa er der mange Mennesker Landet over, der nok vil undre sig over de smaa Kartoffelmængder, der vil blive i Sommer, samtidig med at der aldrig nogen

Sinde paa denne Aarstid har ligget saa mange Kartoffler ude hos Producenterne, som der gør i Øjeblikket, uden at de kan slippe af med dem.

Maa jeg saa endelig sige til den højtærede Statsminister at min Kritik fra i Gaar vendte sig ikke imod Regeringens Valgkamp, men imod den Oppositionspolitik, den højtærede Statsminister førte her i Salen for godt et halvt Aars Tid siden. Det er jo slet ikke til at forstaa — og det vil mange Landet over bekræfte —, at det er den samme Hans Hedtoft, som dengang var Leder af Oppositionen og nu er Statsminister. Hvilken Forandring paa saa kort Tid!

Den højtærede Statsminister nævnte en Række af de Ting, Regeringen har faaet gennemført. Bortset fra et Par enkelte er det egentlig noget, som man ikke fra noget andet Parti har haft noget at indvende imod, som vi vel egentlig alle sammen vilde gennemføre. Jeg har aldeles ikke bebrejdet Regeringen, at den ikke vil leve Livet farligt, jeg har blot konstateret den Kendsgerning, at den ikke vil det, og at den ikke gør det.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Afviklingen af Restriktionerne. Den højtærede Statsminister var i Dag inde paa, at Venstreregeringen havde ikke været i Stand til at sætte Afviklingen af Restriktionerne i Gang, og det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde i Gaar, at det var noget, Folketinget havde gjort i denne Samling. Her talte det ærede Medlem imod bedre Vidende. Det ærede Medlem ved meget vel, hvordan Stillingen var. Stillingen var netop den, at vi var enige om, at vi skulde skabe Forudsætninger for at komme bort fra Restriktionerne. Og hvilke Forudsætninger? Genskabelse af Produktionskapaciteten. Der har jo fundet en fuldstændig Udmarvning Sted under Besættelsen, alle Lagre var opbrugt, Besættelserne reduceret, og vi kender de Følger, der var opstaaet deraf. At genskabe Produktionskapaciteten var det første. Dernæst maatte vi for at bane Vej for friere Forhold og for Afvikling af Restriktionerne skabe en bedre Balance mellem Købekraft og Produktion. Hertil var det ogsaa, Skatteforslagene sigtede, ikke mindst Forbrugsafgifterne, som vi forhandlede om i Foraaret 1947. Dette kan formentlig ikke være glemt, kan formentlig heller ikke være ubekendt. Altsaa, Forudsætningerne maatte skabes først, ellers vilde det jo igen ende i Restriktioner. Derfor er det ubilligt af det ærede Medlem at fremstille det, som om vi ikke gjorde, hvad vi kunde. Sagen er den,